

Hogy mondjam el, hogy ez az öv, itt legbelül, e vér,
gyilkol és kér, mégis vállaimat a fehér hegyek, követik, mint örök szüzeket,
combjaim között a sós babérliget fájón sóhajtja a neved.

Hogy mondjam el, hogy mikor a féltés átlyukasztja természetem, a gyorsuló iszonyat,
nincs pánt sem oltalom, mi megállítsa szavaimat,
a résen, mint véresen fénylő halat, keserűséged átengedem,

e kéj majd feloldoz, ez az öv, legbelül, e végső kegyelem...

/Pablo Nerudának és Matteónak/

How can I tell you this belt, deep inside here, this blood,
kills and demands, but still my shoulders follow the white mountains, like eternal virgins,
between my thighs the salty laurel grove painfully sighs your name.

How can I tell you, when my nature pierce the fear, the accelerating dread,
there is no strap nor shelter, what to stop my words,
let your bitterness pass through the gap like bloody shining fish,

this lust will dissolve, this belt, deep inside, the ultimate grace ...

/For Pablo Neruda and Matteo/